

В това отношение жалбоподателят посочва на първо място, че Първоинстанционният съд е допуснал грешка в прилагането на правото като е изтъквал буквално и извън контекста член 6 ter от Парижката конвенция, без да вземе предвид духа на тази разпоредба и на конвенцията като цяло, която след ревизията ѝ с Акта от Лисабон от 31 октомври 1958 г. налагала разпространето на всички разпоредби относно фабричните или търговски марки към марките за услуги, с изключение на няколко разпоредби, които не са приложими в случая.

Жалбоподателят твърди на второ място, че самият общностен законодател оспорва, че следва да се извършва разграничение между марките за стоки и марките за услуги, тъй като член 29 от Регламента за марката на Общността, който транспонира член 4 А от Парижката конвенция относно правото на приоритет, споменавал изрично услугите, покрити от заявка за марка.

Той посочва на трето място, че обратно на постановеното от Първоинстанционния съд в обжалваното решение, член 16 от Договора за правото относно марките, подписан в Женева на 27 октомври 1994 г. трябва да се тълкува в смисъл, че пояснява областта на приложение на Парижката конвенция, без обаче да я разширява спрямо положения, която последната конвенция изключвала в актуалната си редакция.

На последно място жалбоподателят подчертава, че в едно скорошно решение самият Съд бил приел, най-малкото имплицитно, че Парижката конвенция налагала равно третиране на марките за стоки и марките за услуги.

(¹) Регламент (ЕО) № 40/94 на Съвета от 20 декември 1993 година относно марката на Общността (ОВ L 11, стр. 1; Специално издание на български език, 2007 г., глава 17, том 1, стр. 146).

(²) Сборник с договори на Обединените нации, том 828, № 11847, стр. 108.

Преюдициално запитване, отправено от Bundesgerichtshof (Германия) на 22 май 2008 г. — E. Friz GmbH/Carsten von der Heyden

(Дело C-215/08)

(2008/C 209/33)

Език на производството: немски

Препращаща юрисдикция

Bundesgerichtshof

Страни в главното производство

Ищец: E. Friz GmbH

Ответник: Carsten von der Heyden

Преюдициални въпроси

1) Трябва ли разпоредбата на член 1, параграф 1, първо изречение от Директива 85/577/ЕИО на Съвета от 20 декември 1985 година относно защита на потребителите във връзка с договорите, сключени извън търговския обект (¹) да се тълкува в смисъл, че в обхвата ѝ се включва встъпването на потребител в персонално дружество, персонално търговско дружество, сдружение или кооперация, когато основната цел на встъпването не е той да стане член на дружеството, сдружението или кооперацията, а — какъвто често е случаят с участието във фонд за недвижими имоти от затворен тип — членството е само друг начин за инвестиране на капитал или за получаване на престации, които обикновено са предмет на двустранни договори?

2) Трябва ли разпоредбата на член 5, параграф 2 от Директива 85/577/ЕИО на Съвета от 20 декември 1985 година относно защита на потребителите във връзка с договорите, сключени извън търговския обект, да се тълкува в смисъл, че не допуска правни последици съгласно националното право (съдебната практика) по смисъла на член 7 от директивата, при които след встъпването на потребител при посещение на търговеца в дома му в случай на отказ от встъпването отказващият се потребител придобива право на вземане срещу дружеството, сдружението или кооперацията за своя ликвидационен дял, който следва да се изчисли към момента на пораждане на действие на отказа, т.е. сума, съответстваща на стойността на неговия дял в дружеството, сдружението или кооперацията към момента на прекратяване на членството му, с (възможна) последица, че поради икономическото развитие на дружеството, сдружението или кооперацията той или ще има вземане в по-малък размер от стойността на своята вноска, или дори за него ще възникне опасност освен загубата на вноската да бъде задължен за определени плащания, тъй като ликвидационният дял е с отрицателна стойност?

(¹) ОВ L 372, стр. 31; Специално издание на български език, 2007 г., глава 15, том 1, стр. 188.

Иск, предявен на 22 май 2008 г. — Комисия на Европейските общности/Ирландия

(Дело C-221/08)

(2008/C 209/34)

Език на производството: английски

Страни

Ищец: Комисия на Европейските общности (представители: R. Lyal, W. Mölls)

Ответник: Ирландия

Искания на ищеца

- да се приеме за установено, че като е наложила минимални и максимални цени за продажба на дребно на цигарите, Ирландия не е изпълнила задълженията си по член 9, параграф 1 от Директива 95/59/ЕО⁽¹⁾ на Съвета от 27 ноември 1995 година относно данъците, различни от данъка върху оборота, които оказват влияние върху потреблението на тютюневи изделия,
- да се приеме за установено, че като не е предала необходимите сведения относно приложимото ирландско законодателство, за да даде възможност на Комисията да изпълни задължението си да следи за съответствието му с Директива 95/59, Ирландия не е изпълнила задължението си по член 10 ЕО,
- да се осъди Ирландия да заплати съдебните разноски.

Правни основания и основни доводи

По силата на Правилниците относно тютюневите изделия от 1986 година (Контрол на рекламата, спонсорството и търговските промоции) (№ 2) и сключените за прилагането на тези правилници споразумения с производителите и вносителите на тютюневи изделия, Ирландия налага минимална цена на цигарите, чието ниво не трябва да бъде по-ниско с повече от 3 % от средната претеглена стойност на цигарите от съответния вид. Освен това, тъй като производителите и вносителите не могат да определят цени по високи с повече от 3 % от средната претеглена стойност, Ирландия налага също и максимална цена на цигарите. Такава система противоречи на член 9, параграф 1 от Директива 95/59, според който производителите на тютюневи изделия „имат правото свободно да определят максималната цена на дребно за всеки техен продукт“.

Съгласно член 10 ЕО, държавите-членки са длъжни да улесняват задачите на Комисията, по-специално като предоставят изискваната информация в хода на процедурата за установяване на неизпълнение на задължения от държава-членка. Комисията твърди, че като не е доставило каквато и да е информация относно приложимото ирландско законодателство, независимо от неколкостранните искания на Комисията, Ирландия не е изпълнила задълженията, по член 10 ЕО.

⁽¹⁾ ОВ L 291, стр. 40, Специално издание на български език, 2007 г., глава 9, том 2, стр. 5.

Иск, предявен на 21 май 2008 г. — Комисия на Европейските общности/Кралство Белгия

(Дело C-222/08)

(2008/C 209/35)

Език на производството: нидерландски

Страни

Ищец: Комисия на Европейските общности (представители: H. van Vliet и A. Nijenhuis)

Ответник: Кралство Белгия

Искания на ищеца

- да се установи, че при транспониране на разпоредбите относно изчисляване на себестойността на универсалната услуга и финансирането на задължението за предоставянето ѝ Кралство Белгия не е изпълнило задължението си по член 12, параграф 1, член 13, параграф 1 и приложение IV, част А към Директива 2002/22/ЕО,
- да се осъди Кралство Белгия да заплати съдебните разноски.

Правни основания и основни доводи

Директива 2002/22 относно универсалната услуга и правата на потребителите във връзка с електронните съобщителни мрежи и услуги (Директива за универсалната услуга) урежда между другото хипотези, в които потребностите на крайните потребители не могат в достатъчна степен да се задоволят на пазара и съдържа разпоредби относно предоставянето на разположение на универсалната услуга. Член 12, параграф 1 от директивата определя, че когато националните регулаторни органи считат, че предоставянето на универсална услуга, както е определено в членове 3-10, може да представлява несправедливо затруднение за предприятията, определени да предоставят универсална услуга, нетната себестойност за предоставянето на универсална услуга се изчислява по писания в член 12 начин. В приложение IV, част А се съдържа разпоредби относно изчисляването на нетната себестойност. Член 13, параграф 1 определя, че когато на базата на изчисленията на нетната себестойност, посочена в член 12, националните регулаторни органи установят, че дадено предприятие е предмет на несправедливо затруднение, държавите-членки, по молба на определеното предприятие, могат да вземат решение да въведат механизъм за компенсации на изчислената нетна себестойност за предприятието.

Според становището на Комисията Белгия не е транспонирила надлежно разпоредбите на член 12, параграф 1, член 13, параграф 1 и на приложение IV, част А към директивата. Белгийското правителство не намира нищо нередно в правната уредба, според която предлагането на социални тарифи в областта на предоставянето на универсална услуга представлява несправедливо затруднение съответните предприятия. Освен това, белгийската правна уредба не отговаряла на изискванията относно изчисляването на нетната себестойност, както между другото тя е установена в последната част от приложение IV, част А към директивата.

Преюдициално запитване, отправено от Verwaltungsgericht Oldenburg (Германия) на 26 май 2008 г. — Stadt Papenburg/Федерална република Германия

(Дело C-226/08)

(2008/C 209/36)

Език на производството: немски

Препращаща юрисдикция

Verwaltungsgericht Oldenburg